

Μίνδλερ. Ἰδρυθεισῶν τῶν Δημοσίων Ἐμπορικῶν Σχολῶν εἰσήχθη ἐν αὐταῖς ὡς ὑποχρεωτικὸν μάθημα, ἐνθα καὶ διδάσκεται ἡ ὥραία καὶ πρακτικὴ αὕτη τέχνη ἀπὸ πενταετίας, ἀντὶ τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ διδασκαλίας. Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς ἐν τῷ Ἐμπορίῳ καὶ τῇ Βιομηχανίᾳ θὰ ἀποδώσῃ, οὕτως διδασκομένη, ἀγλαοὺς καρπούς, οὓς ἀπέδωκε καὶ ὀλογὸν ἀποδίδει ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἐμπορίῳ, ἐνθα θεωρεῖται ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς τελείας ἐμπορικῆς μορφώσεως.

ΚΩΝΣΤ. ΣΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Λιθηγόρος,

Καθηγητὴς παρὰ τῇ Δημ. Ἐμπου. Σχολῇ Πατρῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΡΙΝΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Νυφοῦλα τὴ στολιζάνε τὴν ἀκριβὴ τὴ Ρίνα,
 Καὶ γύρω παραστέκανε δικῆς καὶ συμπεθέρες,
 Σαῖ τοῦ Ντάλα ὀπῶστειλε στὴ νύφη ἀπ τὸ Σαββάτο.
 Κ' ἔβλεπαν καὶ καμάρωναν τὰτίμητα στολίδια
 Καὶ ξόμπλιαζαν καὶ ἀπόμεναν στὴν ὠμορφιὰ τῆς νύφης.
 Ἄλλες ξομπλιάζον τὰ μαλλιὰ ποῦ χύνονται στῆς πλάτες,
 Λές κ' ἔβλεπεξ ξανθὸ κρασί ἀπὸ κορφὴ νὰ πέφτῃ
 Καὶ καταροράχτης νὰ σκορπάῃ χάμου στὴ γῆ ψιχάλεξ.
 Ἄλλες τῆς λόιδες πῶφρευγαν πάνω στὰ ὄρμα στήθια
 Λιοπύρι στῆς βουνοκορφές, χρυσὸς ἀφρὸς σὲ κῦμα.
 Καὶ ψιθυρίζαν κ' ἔλεγαν καὶ γοιγῆς καὶ παντρεμιμένες,
 —Χαρὰ στοῦ Ντάλα τὸν ὑγιό, χαρά στον, τρὶς χαρά στον.
 Μέσα σὲ τέτοια θάλασσα μονάχος νάριμενίξη!»
 Ἄλλες ξομπλιάζαν τὰ μαλλιὰ κ' ἄλλαιξ τὰ μαῦρα μάτια,
 Ποῦ γλάρωναν, ποῦ λίγωναν καὶ λιῶναν καὶ μαραιῖναν,
 Ποῦ πότε γοργοτρέχανε καὶ πότε χαμηλῶναν
 Καὶ κάτω ἀπ' τὰ ματόκλαδα ἔδειχναν ἴσκιους, ἴσκιους
 Καὶ ψιθυρίζαν κ' ἔλεγαν—«Χαρὰ στὰ δυό του χεῖλη

Τέτοια κλαριά ποῦ διάλεξαν νὰ γέρονουν νὰ ξεσκάνε,
 Νὰ τὰ φιλοῦν ὄντας γελᾶν, νὰ τὰ ρουφοῦν σὺν κλαίνε.»
 Ἕλλες ξομπλιάζαν τὰ μαλλιά κι ἄλλες τὰ μαῦρα μάτια.
 Κι ἄλλες τὸ δλόϊσο τὸ κορμί μὲ τῆς καμαρωσῆς του,
 Ποῦγερε τὴν κορφοῦλά του σὺν νᾶταν κυπαρίσσι.
 Καὶ κρυφολέγαν κ' ἔλεγαν—«Ἄλλος κανεὶς ὡς τώρα
 Κορμάκι δὲ θ' ἀγκάλιασε σὺν τὸ κορμί σου, Ρίνα.»

Νυφοῦλα τὴ στολίζανε τὴν ὄμορφιὰ μιὰ μέρα
 Ἡ μιὰ τῆς πλέκει τὰ μαλλιά διπλὰ χοντρά στεφάνια,
 Καὶ τῆς κρεμάει πλαῖνὰ πελεκητὰ γιορντάνια.
 Μὲ πέτρες ἀνεκτίμητες, σελιάνια καὶ ζαφύρια,
 Τῆς πράσινες στὰ κίτρινα καὶ τῆς γαλάζες στᾶσπρα.
 Περνάει καὶ στὸ χιονόλαιμο δλόχρυσα γιομᾶτα,
 Δεμένα σᾶλυσσο χρυσό, φλωριά, Κωνσταντινᾶτα.
 Ἡ μιὰ τῆς πλέκει τὰ μαλλιά μὲ γέλοια, μὲ παιχνίδια,
 Ἕλλη τὸ κοντογοῦνί της πράσινο κατιφένιο,
 Ποῦχε τῆς πούλιες ἀστραπῆς καὶ τὰ τιρτίρια σπιδῆς,
 Καὶ τὰ χρυσοκεντήματα στοὺς χλωροὺς κάμπους Ἡλιο,
 Τῆς σιάζει ἀπάνου στὸ κορμί νὰ στρώση νὰ καθίση,
 Νὰ δεῖξη τῆς καμάρες του κ' ἡ μέση νὰ λυγίση.
 Κι ἄλλη τᾶσημοζώναρα στὰ χέρια της κρατῶντας
 Καρτέραε τὴν ἀράδα της στὴ μέση νὰ περάση.
 Καὶ τραγουδοῦσαν σιγανὰ κ' ἔρριχναν καὶ στὴ νύφη,
 Λογιῶν λογιῶν πειράγματα, λογιῶν λογιῶνε λόγια.

Σ. Σ. ΓΙΑΝΝΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

